

ROZÁRKA

Čarodějky z Rumburku

aneb Texty se těžko hledají

Rumburské představení Čarodějnické pohádky dorazilo v hojném počtu a foyer divadla se hemžilo čarodějnicemi již hodinu před přestavením. Bohužel díky třem velkým akcím v Mladé Boleslavi (Den otevřených dveří ve Škoda Auto a.s., Dětský festival na Krásné louce a ještě koncert ve vývojovém středisku škodovky) dětských diváků bylo pomálu. Hrstka dětí ze semináře a dvě maminky s pěti dětmi zachraňovaly dnešní návštěvnost.

Proč jste si vybrali tento titul?

Přišla nám poměrně akční oproti pohádce, kterou jsme hráli naposled - to byla Zelená perla. Ono hledat pohádky je dnes docela oříšek. Máme ještě archiv starších Diláckých pohádek, ale nová produkce...je to bída.

Jak dlouho pohádku hrajete?

Tohle nastudování mělo premiéru v dubnu. Dnes jsme to hráli po sedmé. Ale představení Čarodějnické pohádky jsme hráli už před patnácti lety. Navíc nám z té doby zbyly i kulisy, tak se to hodilo.

PROGRAM

čtvrtek 28. května 10:00

**Slavnostní zahájení
krajské přehlídky**

za účasti

ředitele Kultury a.s. M. Prunera

10.00 **DUHOVÉ POHÁDKY**

aneb Pohádky začínají

Pohádka je vhodná pro děti od 6 let

19.30

BAZÁREK

aneb Host přehlídky

Pohádka je vhodná pro děti i dospělé

8.00

pátek 29. května

WAHURKA A ČUČUDEJOVÉ

aneb Indiánská pohádka

Pohádka je vhodná pro děti od 3 let

10.30

UKRADENÝ MLÝNEK

aneb Zlodějna je všude

Pohádka je vhodná pro děti od 6 let

10.00

sobota 30. května

ČARODĚJNICKÁ POHÁDKA

aneb Rozhodnost nadevše

Pohádka je vhodná pro děti od 3 let

10.00

neděle 31. května

NEOHROZENÝ MIKEŠ

aneb Nebude to o kocourovi

Pohádka je vhodná pro děti od 4 let

14.00

O MLYNÁŘI JANKOVI

A CECILCE ZE ZÁMKU

aneb Kdo se bojí, nesmí do lesa

Pohádka je vhodná pro děti od 4 let

16.00

Slavnostní zakončení

aneb Ceny, nominace a oficiality

Změna programu vyhrazena.
Rezervace a aktuální změny na
www.divadylko-nadlani.cz

Na repertoiru máte jenom pohádky?

Hrajeme i pro dospělé, většinou komedie. Hráli jsme od Coonyho Rodina, základ státu, Procházku - Přísný zákaz dotýkat se sněhu a od F. R. Čecha Na Brusel, Vávro. Na příští rok chystáme k dvacetiletému výročí našeho souboru operetku.

Jak často a kde zkoušíte?

Zkoušíme dvakrát týdně v Domě kultury, který je naším zřizovatelem a naší domovskou scénou.

Kolik vás v divadle je?

Jsme dva režiséři a členů je asi 25. Aktivních tak 18 členů.

*Odpovídali Vladimír Šamša, Kristína Chládková,
Miroslav Řebíček a Pavel Rampas.
Ptal se Petr Matoušek.*

KONEC DOBRÝ VŠECHNO DOBRÉ.

AKCE JE PODPOŘENA Z FINANČNÍCH PROSTŘEDKŮ
MINISTERSTVA KULTURY ČR A STATUTÁRNÍHO MĚSTA MLADÁ BOLESLAV

BOLESLAVSKÝ
deník

Mikeš z Libice

aneb Bez klacku ani ránu

Soubor Vojan z Libice nad Cidlinou dorazil na přehlídku s představením Jiřiny Netrestové NEOHROŽENÝ MIKEŠ. O představení, lehce o historii a budoucnosti libického spolku si povídám s Jaroslavem Vondruškou, s principálem a režisérem představení.

Jardo, vy hrajete pro děti i dospělé, že?

Ano, nechceme na nikoho zapomínat. Takhle pracujeme už od počátku našeho souboru, cca od roku 1968. Zrovna vloni jsme oslavili 45 let fungování souboru.

Ty jsi pod inscenací podepsán jako režisér, zkoušelo se bez problémů nebo se objevil oříšek?

Byl oříšek, byl. Studna a vytahování princezen. To byla první věc, kterou jsem řešil i zkoušel. Snad se to povedlo.

Všiml jsem si, že na scéně byla řada mladých herců, kde se berou?

Máme dramatický kroužek při Vojanu, který vedu. Někteří mladí jsou frekventanti, ostatní jsou noví členové Vojanu.

Jak je to u vás s dramaturgií? Kdo pohádku vybral?

U nás vybírá Helenka (Vondrušková), udělá předvýběr a já si pak ze tří čtyř textů jeden vyberu. Pak přijde práce na textu, škrtná se, dopisuje - pokud je autor žijící, pak mu ho předložím ke schválení. To jsem udělal i u Jindřišky Netrestové. Ona si moji úpravu přečetla a schválila.

ŽE BY PARIDŮV SOUD? KDEPAK ZAKLETÉ PRINCEZNY.

Co chystáte nového?

Kotel. Je to hra Vladimíra Zajíce o skupině komediantů, kteří se dostanou mezi vojska u Lipan. Takže je to historické, je to hadrárna. Premiéra měla být červnu k výročí Mistra Jana Husa, ale měl jsem na podzim zdravotní problémy a tak se to všechno posunuje až na podzim.

Jak se Libicím hrálo v Mladé Boleslavi?

Takhle jsme o tom ještě nestačili mluvit, ale myslím, že byli uvolnění, v pohodě - takže snad dobře.

Děkuji za rozhovor

Petr Matoušek

Cecilka a Jeník z Říčan

aneb Čaroděj je skladatel

Poslední představení letošní Popelky na dlani přijelo z Říčan u Prahy. Představení O MLYNÁŘI JANKOVI A CECILCE ZE ZÁMKU přineslo řadu veselých momentů a hlavně se to na jevišti opět hemžilo mladými herci. A to je dobře. Po představení jsem si odvedl stranou režiséra představení Davida Kulhana, abych ho vyzpovídal.

Davide, jak v Říčanech vybíráte představení?

Většinou si režisér předvybere několik textů a pak je společně pročteme. Načež padne definitivní rozhodnutí. Ale u téhle pohádky to bylo trochu jinak. Už se zkoušela, táta hrál vodníka, ale bohužel v loňském roce nás navždy opustil. Takže se muselo znovu, Radana Šimčíková mi nabídla možnost dodělat pohádku a já díky tomu, že jsem frekventantem Kopru (Kurs Praktické Režie KPR - lidově „kopr“), jsem si troufl. Jinak asi ne. Navíc to byla taková plavba do historie - vraceli jsem se k představení, které se hrálo cca před 15 lety, ale pochopitelně úplně jinak, po své cestě.

Měl tenhle návrat nějaké úskalí?

Hnul jsem vrbou, nevím, jestli to bylo úskalí. Některá úskalí nám vytvořil text. Dopsali jsme pár vět o potrestání chamtivé dvorní dámy. I jinde jsme do textu sahalí.

I vy máte spoustu mladých na scéně - připravujete si je nějak plánovaně?

Oni se na sebe tak nějak postupně nabalili. Ale nezastírám, že jsem rád, že jsme dostali transfuzi čerstvé krve. Ovšem nijak plánovaně si „potěr“ nevychováme. I když Vojtěch Nejedlý (představitel černokněžníka Hrubanta) vede na gymnáziu dramatický kroužek. Navíc, to bych rád zmínil, hudba je původní a jejím autorem je taky Vojta.

Co připravujete nového?

Radana Šimčíková připravuje představení Ruská zavařenina a Vojtěch s Radanou píšou autorskou hru o gamblerství.

A co ty a KoPR

Nádhera. Sešli jsme se tam jako skvělá parta lidí. Je to super. Moc si to užívám.

Děkuji za rozhovor

Petr Matoušek

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

KRAJSKÉ POSTUPOVÉ PŘEHLIĐKY POPELKA NA DLANI 2015

Lektorský sbor letošního ročníku postupové přehlídky Popelka na dlani doporučuje k dalšímu výběru na celostátní kolo přehlídky Popelka Rakovník 2015 tyto inscenace **bez udání pořadí**. (Inscenace jsou řazeny chronologicky dle uvedení na přehlídce.)

DUHOVÉ POHÁDKY

Dej si ananas, Most

UKRADENÝ MLÝNEK

ZUŠ Biskupská, Praha

NEOHROŽENÝ MIKEŠ

DS Vojan Libice n. Cidlinou

V letošním roce nebyla udělena žádná cena.

LEKTORSKÝ SBOR

Kateřina Fixová, herečka a dramaturgyně příbramského divadla A. Dvořáka

Pavel Purkrábek, scénograf

Zdeněk Janál, dramaturg Východočeského divadla v Pradubicích

Pavčina Schjebalová, lektorka dětského semináře

Dětský seminář

aneb Letos poprvé a snad ne naposled

Letos se na krajské postupové přehlídce Popelka na dlani 2015 objevila novinka v podobě dětského semináře. Byla to věc, kterou jsem viděl na celostátní Popelce v Rakovníku a moc jsem chtěl, aby se objevila i u nás. Děti pod odborným vedením reflektují viděné inscenace a jejich zpětná vazba je pro soubory stejně důležitá jako názor odborné poroty. Lektorkou našeho historicky prvního dětského semináře byla Pavlína Schejbalová. Nedalo mi zeptat se Pavlíny, jak se letošní divadýlkovský pokus podařil a měl-li smysl.

Pavlíno, ty pracuješ s dětmi i na rakovnické Popelce, kde mají dětské semináře dlouhou tradici, jak se ti pracovalo v Boleslavi?

Děkuju, pracovalo se mi moc dobře. Na přehlídce vládla přátelská atmosféra, bylo zjevné, že jde o to sejít se, pobýt spolu a trochu přispět názorem a reflexí k tomu, aby divadlo (nejen pro děti) bylo lepší a lepší. Děti byly senzační!!! Velmi si cením toho, že se nebojí mít odlišný názor než ten druhý, stát si za ním a zároveň respektovat druhého. To z doby svého dětství neznám, protože to zejména v kolektivu nebylo žádoucí:-)

V čem vidíš hlavní smysl dětské reflexe pro soubory?

Právě ta bezprostřední reflexe je, myslím, hlavním smyslem, nemluvíme však o katego-

rii líbí-nelíbí. Mám zkušenost, že děti jsou vesměs velmi vstřícné při rozhovorech o divadle, a to zejména o divadle, které hrají dospělí dětem. Už to, že dospělí dělají něco pro ně tady a teď, je pro ně ohromné. Čili často odcházejí z hlediště se slovy „líbilo“, „jo, dobrý, bylo to fajn“ atd., ať už je kvalita viděného jakákoli... Když s nimi v hovoru anebo při hře ale jdete hlouběji, můžete se dozvědět, jak přečetly příběh, co si z něj odnášejí pro sebe, jestli se jich téma nějak dotklo, zda vůbec nějaké téma v představení našly (a to neznamená, že ho nutně musejí umět samy pojmenovat), co jim představení skutečně předalo, zda měly opravdový Zážitek. Myslím

si, že to může být pro soubory velmi přínosné. Pokud to tedy chtějí slyšet. Můžou se dozvědět, jak to, co dělají, vnímají jejich diváci. To je jedinečná věc, kterou například profesionální divadlo pro děti, může amatérskému závidět:-)

Známe ale přece i reakce typu: Děti se smály a tleskaly a říkaly, že se jim to líbilo, tak proč nás kritizujete... Já si však myslím, že divadlo pro děti by mělo mít vlastně stejný cíl jako divadlo pro dospělé - poutavým způsobem vyprávět příběh, který ze začátku nemusí být složitý. Dále zkrátka zprostředkovat zážitek, kultivovat estetické cítění, vkus, podporovat zvědavost atd. A proto nestačí jakákoli „barevná slátanina“, která diváky na chvílku zabaví. Divadlo je úžasné v tom, že je jen tady a teď, ti na jevišti a ti v hledišti zažívají něco neopakovatelného spolu. A ideálně by to oběma stranám mělo přinést pozitivní zkušenost, něco, co podpoří lidství v člověku. Zní to pateticky, ale kéž by se to dařilo!

Jak by měl rozvíjet seminář děti?

Za sebe říkám, že náš seminář může rozvíjet u dětí vnímání divadla. Sice je nejdůležitější to, co divák bezprostředně pochopí, co vnímá při představení, ale právě v našich rozhovorech a hrách se děti učí, jak a co všechno vnímat, jak třeba v budoucnu o divadle přemýšlet, jak není lehké dělat dobré divadlo, co všechno to obnáší:-) Dále se snažím, aby se děti učily slušně komunikovat spolu navzájem a i s dospělými. A mám zkušenost, že to vlastně většinou umějí, tak se snažím je v tom podporovat. Posiluje to sebeúctu všech zúčastněných. Myslím, že to je naprostý základ - slušně se dá říct úplně všechno a nemusíme se nikoho dotknout, můžeme mít odlišné názory a nevypovídá to nic o hodnotě člověka. Život i divadlo je komunikace. Bylo by fajn mít na práci s dětmi v semináři více času, který bychom věnovaly více hrám, a tím by se i lépe tmelila celá skupina. Ale na přehlídkách je cílem semináře zejména

změněná reflexe a tomu je práce přizpůsobována.

Z hlediska fungování dětského semináře je lépe, když se děti znají nebo jsou každý odjinud?

Řekla bych, že to zase souvisí s časem. Když je ho méně, je lepší, když se děti znají, jako tomu bylo tady. Odpadá dlouhé seznamování, odbourávání studu a tak podobně. Dá se jít rychleji rovnou k věci a to je na přehlídce asi vždycky lepší. Když je času dost, je práce s dětmi fajn, i když se neznají. Můžou se zase zábavně seznamovat a to je taky prima :-).

Divadelní zkušenost dětí je plusem nebo spíš na škodu.

To je těžká otázka! V Rakovníku pracuji častěji s dětmi, které mají praktickou zkušenost s divadlem minimální, tady byla skupina „divadelních“ dětí. Obojí má něco do sebe. Děti z divadelních rodin a souborů mají někdy, zejména když už těch představení viděly více, tendenci být trochu přemoudřelé a více hodnotit a „režirovat“. Je ale na mně, abychom nezabředly do známkování:-) Na druhou stranu se miň stydí a berou tu celou práci tak trochu zodpovědněji, řekla bych. To je moje zkušenost.

Jsi především dramaturgyně, jak vnímáš současnou tvorbu pro dětského diváka?

A to je otázka vůbec nejtěžší! Mám dceru ve druhé třídě a pracuji v divadle, takže jsem i díky pohyblivé pracovní době mohla třeba se školní nebo dříve školkovou třídou absolvovat různá představení, amatérská i profesionální. Kvalita je naprosto různorodá a nedělám si iluze, že to někdy bylo či bude jinak. Hranice mezi dobrým a špatným divadlem není shodná s tou, která dělí profesionály a amatéry. Myslím, že podstatné je, aby dospělí po shlédnutí divadelního představení s dětmi aspoň chvíli mluvili, aby ten zážitek nějak zreflektovali. Jedině tak se dá dítě vést k tomu, aby kvalitu vyžadovalo i v budoucnu. Aby to zkrátka nebylo

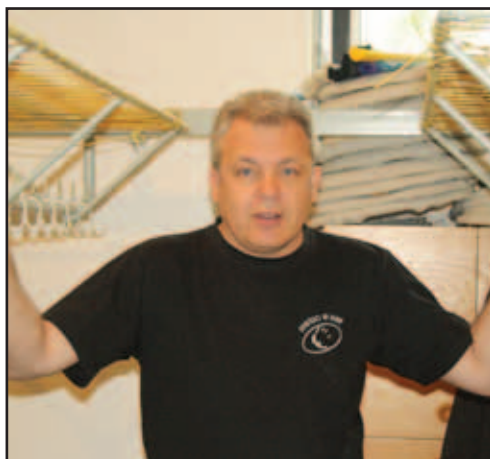
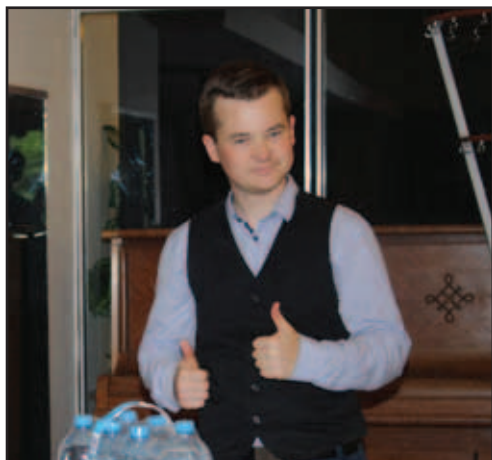
jedno, na co se dívá. Pak se dá vlastně i na nevalném kulturním zážitku najít něco dobrého:-). Za sebe vidím hranici dobrého a špatného divadla (a nejen divadla) v místě, kde začíná být zesměšňována lidská - a tedy i dětská - důstojnost. Je skvělé, když divadlo pro děti nese humor, spoustu humoru, když předkládá třeba i staré známé příběhy nově, hravě, divadlo a divák snese hodně, ale když dělá z diváků hlupáky třeba tím, že se tam všechno jen říká, trapnostmi, lacinými aktualizacemi, bezdůvodnými vulgaritami atd. a tím se jim vlastně vysmívá, ztrácím trpělivost :-)

V příbramském divadle uvádíme i představení pro děti, i když ne většinou, a také inscenace tzv. rodinné, ty mám obecně vůbec nejraději. Každý si najde to své. Například na Tajemném hradě v Karpatech! Přijďte i s dětmi a pak nám napište svou reflexi! :-)

Pokud ještě za rok přijmeš naše pozvání, rádi tě opět uvítáme v čele dětského semináře.

Mně bude ctí! Díky.

Děkuji za rozhovor
Petr Matoušek

ZA ROK SE TĚŠÍME NA SHLEDANOU
AŽ ŽIJE POPELKA NA DLANI 2016

